

Ἡ ἑλληνὶς ἀρπίστρια ΛΟΥΚΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

II.

Ἀγαπημένη μου,

Ἡ θεία μου Σοφία ἦρθε σήμερα σπίτι. Εἶχε κάπου τρεῖς μῆνες νὰ μᾶς κάμῃ ἐπίσκεψι, κι' ἐγὼ ἄρχιζα νὰ ξεχνῶ πῶς τὴν ἔχω συγγενή μου. Ἐπειδὴ ἤμουν βεβαία πῶς αἰτία ἦταν ἡ λίγη ἀγάπη, ποῦ αἰσθάνεται γιὰ μᾶς δὲν ἐπήγαινα οὔτε ἐγὼ σπῖτι της. Πάντα πιστεύω πῶς ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχομε γιὰ ἓνα ἄνθρωπο δὲν ξε-
κινᾷ ποτὲ ἀπὸ τὴ συγγένεια ποῦ μᾶς συνδέει μ' αὐτόν. Γι' αὐτὸ δὲ μούκανε καθόλου ἐντύπωση ποῦ δὲν τὴν ἔβλεπα.

Σήμεραρον πρῶτ'—πρῶτ' ἦρθε. Μοῦ εἶπε "χίλια παράπονα πῶς τὴν ξέχασα, πῶς κάθε μέρα (τώρα καὶ τρεῖς μῆνες) λογαριάζει τὴν ἐπίσκεψί μου. Κι'

ἀκόμη μ' ἐπαίνεσε πῶς ὠμόρφηνα, καὶ πῶς τώρα εἶμαι «ἓνα καμάρ».

Ἐγὼ ἐκαθήμεν ἀπέναντί της καὶ τὴν ἄκουα καὶ χαμογελοῦσα, κι' ἐκύτταζα τὸ καπέλλο της ποῦ δὲν τῆς ἐπήγαινε διόλου ὠραία, ἔτσι ἡλικιω-
μένη ποῦ εἶναι καὶ φορεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα, ποῦ μόνο νέες γυναῖκες ἐπιτρέπεται νὰ βάζουν.

Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει σ' ὅλες ποῦ εἶχαν ὠμορφὴ νεότητα: δὲν μποροῦνε νὰ πιστέψουν πῶς τῆς ἀσχημίζει ὁ καιρὸς. Γιατὶ ἦταν ἀληθινὰ ὠμορφὴ ἡ θεία μου ἄλλοτε. Μάλιστα ἀκούω πῶς ἡ καλλονὴ της ἔκαμε κρότο κι' ἐξω ἀπὸ τὸ νησί. Τώρα ὅμως πᾶει περὶ. Μόλις καὶ στὰ μάτια της ἀπόμεινε κατὶ τι ἀπὸ τὴν πρώτη λάμψι. Δόντια φορεῖ ξένα, τὰ μαλλιά της τὰ βάφει. Μοῦ φαίνεται θάταν περὶ καλὴ ἂν ἄφινε τὸν καιρὸ νὰ ἐξακολουθῇ ἀνενό-